

свещеници, да действувa независимо отъ патриаршията. Тази акция обърнала внимание на европейскитѣ сили. За да се уреди това положение билъ свиканъ църковенъ съборъ, който се събралъ на 24 февруарий 1861 година. Той изработилъ проектъ отъ 15 точки — „отстъпки на българитѣ“, които били отхвърлени отъ бълг. църковни дейци. А нѣколко месеца по-късно били заточени Иларионъ Макариополски, Авксентий Велешки и Паисий Пловдивски. Българитѣ настоявали на исканията си за самостоятелна църковна уредба, но срѣщали противодействия отъ всички страни, главно отъ Турция, която промѣнила проявената по-рано благосклонностъ, съ цель да тласне българското движение въ католишки води.

Цѣлото движение се следи внимателно отъ „България“, всички акции на патриаршията се критикуватъ злѣчно и безпощадно, 15-тѣ точки на събора се отхвърлятъ като даващи нищо на българитѣ, като залѣгване на народа. „България“ поддържа, като единствено възможно разрешение на спора, унията между българската църква и Папата. Движението печелило все повече привърженици. Това стреснало българскитѣ борци за независима, но православна църква. Т. Бурмовъ въ „Български Книжици“ съ пламенни статии защитилъ оставането на българската църква въ лоното на православиеото.

„Български Книжици“ и „Цариградски вѣстникъ“, който въ 60-тѣ години се очерталъ като близъкъ до руското посолство, сипѣли огънь и жупелъ срещу „България“ и Цанкова, когото представяли едва ли не като предателъ на своя народъ.

Този упрѣкъ не е билъ справедливъ. Ние вѣрваме, че Цанковъ, както и мнозина родолюбиви българи, сѣ били съгласни на всѣкакви вѣроизповѣдни компромиси, само за да разкъсатъ грѣцкитѣ духовни вериги. Тѣмъ сигурно е било безразлично какво наименование ще има българската църква — православна или униятска, тѣй като тѣ сѣ ржководѣли отъ чисто национални, идеални подбуди. Тѣ сѣ предпочитали унията, защото е имало най-голѣми изгледи чрезъ нея да се извлѣкатъ политически изгоди за българския народъ. Къмъ 60-тѣ години въ Франция царуваше могъщиятъ кралъ Наполеонъ III и само една негова дума би била достатъчна за признаването на народностния характеръ на българското племе. Прочие, унията е била срѣдство за постигане на друга цель . . .

Презъ декемврий 1860 година се сключила унията. А въ началото на 1861 година за български архиепископъ билъ ржкоположенъ Йосифъ Соколски. „България“ отбелязва постепенното осъществяване на нейната цель. По-късно Йосифъ Соколски билъ отвлѣченъ въ Русия, а рускиятъ